

No asfixiem el procés

ANDREU MAS-COLELL | ACTUALITZADA EL 15/11/2015 20:01

Voldria fer algunes consideracions sobre el debat d'investidura que va tenir lloc del 9 al 12 de novembre. Ho faig a títol personal, però des del punt de vista del centre catalanista, avui sobiranista, que és el dels governs dels darrers cinc anys presidits per **Artur Mas**.

El desenvolupament normal d'aquest debat hauria d'haver estat que, davant un gran objectiu compartit i la composició del Parlament, el president Mas hagués comptat des del primer dia amb els vots necessaris de la CUP, sense condicionants majors. Però no ha estat així. **Per la raó que sigui, que segurament inclou la immaduresa parlamentària, la CUP pretén condicionar a fons el programa polític.** Ha aconseguit del Parlament, gratis, una resolució de sobirania prèvia a la formació de govern, ha aconseguit determinar l'estructura del futur govern i, encara més important, ha aconseguit garantir-se mecanismes de control (la moció de confiança en deu mesos). Però, així i tot, ha respost "no" i "no" a la investidura. Ara parlen d'acords estables i, més enllà del que van introduir a l'annex de la resolució de sobirania, posen 53 condicions sobre la taula. Quin dubte pot haver-hi que la seva pretensió és liquidar el lideratge del president Mas i controlar externament el proper Govern?

El tipus de coresponsabilització a la qual la CUP sembla aspirar tindria efectes molt negatius sobre el procés polític català. El protagonisme de la CUP planteja com a mínim tres problemes.

En primer lloc, **la CUP vol accelerar un procés que no es pot dir que hagi anat lent.** La pressa a impulsar una resolució de sobirania amb un govern encara en funcions, i que s'imposa a un govern encara inexistent, n'és bona mostra (una conseqüència absurda ha estat convertir els membres del govern en funcions en involuntaris policies del Tribunal Constitucional). És evident que el recorregut que tenim al davant demana cautela i molta atenció al manteniment de grans majories alineades amb el procés. No és clar que això a la CUP li importi.

En segon lloc, no faig cap descobriment si dic que **la CUP és un partit anticapitalista d'extrema esquerra.** Això és perfectament respectable i, certament, formar majories parlamentàries obliga a ser flexible i a arribar a compromisos. Ara bé, és de sentit comú que, si la CUP insisteix a fer molt presents les seves inclinacions i prioritats en el programa del proper Govern, el suport al procés per part de sectors de les classes mitjanes es pot erosionar. Com a membre dels governs dels darrers cinc anys em permeto expressar la meua inquietud per demandes, recollides en les 54 condicions, que impliquen tirar enrere algunes de les bones polítiques i bones realitzacions

d'aquests governs (per exemple, el decret de plantilles d'Ensenyament, o el VISC+ de Salut).

Finalment, tant o més seriós és que **la CUP s'ha definit com a euroescèptica i antieuro.**

Associar-nos, encara que sigui indirectament, amb aquestes posicions ens fa mal en un front absolutament vital: el front europeu i internacional. El procés català ha gaudit de comprensió, fins i tot de simpatia, a la premsa i mitjans de comunicació internacionals. Però en aquests àmbits la percepció de dependència envers la CUP genera reaccions molt fredes, sinó gèlides. [Ho hem vist fa pocs dies amb un editorial del Financial Times \(http://www.ft.com/cms/s/0/2a9e99e4-887b-11e5-9f8c-a8d619fa707c.html\)](http://www.ft.com/cms/s/0/2a9e99e4-887b-11e5-9f8c-a8d619fa707c.html) que només podem descriure com a molt negatiu cap a nosaltres i cap al moment que viu el procés.

Com a conclusió: **de la CUP podem acceptar dos vots per a la investidura d'Artur Mas com a president, però no les seves condicions.** Ja sé que aquest parer pot portar a noves eleccions al mes de març. Si és així estic convençut que el president Mas sabrà explicar en la nova campanya electoral on som i per què hi som, i que els catalans sabran decidir, amb saviesa, quin lideratge volen per al procés.